

Врабчето се стрелва насреща му.

— Нѣма да те пустна.

— Ще ме пустнешъ!

— Тѣй ли? — крѣсва врабчето и гласа му — гласъ човѣшки. — Я ме вижъ!

И дорде разбере Косю какво става, свива му се сърдцето отъ страхъ. Врабчето наедрява, наедрява, преобрѣща се на старецъ, съ дълга бѣла брада, съ голѣмъ, рунтавъ калпакъ, а презъ рамото му една торба, пълна препълнена. И високитѣ, лѣснати ботушки тамъ, подаватъ се най-отгоре, а изъ червената подплата надзърта хитрото, рошавото врабче, подсмива се и го пита:

— Бати ли ми е, или не ми е бати?

И — ф-р-р-р! — изхвърква изъ ботушкитѣ, кацва на рошавия калпакъ на стареца, подиграва се съ Кося:

— Казвай, бати ли ми е, или не ми е бати?

А старецътъ се смѣе, клати глава и кротко шепне:

— Бати съмъ му, бати съмъ му.

Пресѣга, сваля калпака си, почва да милва врабчето. Не мигналъ още Косю, нѣма го старецътъ съ торбата. Отишълъ си. Вмѣсто стареца — врабчето. Едро, наедрѣло. И изведнажъ — смалява се, отъ малко по-малко. И — хопъ сжщото, напрешното врабче.

— Видѣ ли? пита го то и не е сърдито.

— Видѣхъ! — трепери Косю и не смѣе да помръдне.

— Азъ съмъ гладенъ, дай ми да си хапна, че тогава ще те пустна! — църцори врабчето.

Косю бръкна въ джобовѣтъ. Праздни. Врабчето се ядосва, пищи му на ухото, еква цѣлата земя отъ гласа му:

— Дай ми да си хапна-а-а! . . .

И толкова силно писва врабчето, че Косю подскача, сепва се. Задрѣмалъ. При него седи майка му, гледа го и се усмихва.

— Хемъ ти бѣше задрѣмалъ Косю. Ще те издебне дѣдо Коledъ, та нѣма да го видишъ.

— А какво ще донесе дѣдо Коledъ, мамо? — пита Косю.

— Каквото нѣмашъ. Той си знае.

Едрата звезда стои надъ Шипкова могила и още по-силно блести. Че тази вечеръ е бѣдни вечеръ.